

Sygn. akt II C 120/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : sekr. sąd. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa ***(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.***

przeciwko ***(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.***

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.:

a) kwotę 1.109,00 zł (jeden tysiąc sto dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 października 2016 do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

b) kwotę 213,51 zł (dwieście trzynaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

a) kwotę 500,00 zł (pięćset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w dniu 10 maja 2018 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500030710010;

b) kwotę 33,71 zł (trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w dniu 5 kwietnia 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500015342638.

Sygn. akt II C 120/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 15 listopada 2016 roku, do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.648,20 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Na uzasadnienie swego roszczenia pełnomocnik powoda wskazał, iż poszkodowany, w kolizji drogowej, za którą odpowiedzialność ponosi strona pozwana, zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego. W ramach zawartej umowy poszkodowany otrzymał do korzystania pojazd zastępczy marki V. (...) na okres od dnia 3 sierpnia 2016 roku do 10 sierpnia 2016. Powód wystawił fakturę VAT na kwotę 1.771,20 zł brutto, przy dobowej stawce najmu

221,40 zł brutto. Poszkodowany przełał na rzecz powoda roszczenie przysługujące mu względem pozwanego zakładu ubezpieczeń w związku z powstałą szkodą (pozew k. 3 - 8).

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy stwierdził, że sprawa nie ma charakteru sprawy gospodarczej, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi (postanowienie k. 46).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym strona pozwana została zobowiązana do zapłacenia stronie powodowej kwoty 1.648,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty (nakaz zapłaty k. 54).

Pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana wskazała, iż wypłacona dotychczas kwota odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w wysokości 123,00 zł w pełni rekompensuje szkodę. Pozwany kwestionował okres najmu i wysokość przyjętej dobowej stawki najmu pojazdu (sprzeciw k. 57 – 58v).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji z dnia 29 czerwca 2016 roku uszkodzeniu uległ samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością D. D.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W. (okoliczność bezsporna).

W dniu 14 lipca 2016 roku odbyły się oględziny pojazdu przez przedstawiciela strony pozwanej. W dniu 3 sierpnia 2016 D. D. oddał uszkodzony pojazd do naprawy w serwisie. W dniu 10 sierpnia 2016 roku dostarczono do serwisu kalkulację naprawy wykonaną przez stronę pozwaną, tego samego też dnia nastąpiło wysłanie do pozwanej poprawionej kalkulacji oraz wykonano naprawę pojazdu i wydano pojazd poszkodowanemu (historia naprawy k. 31).

D. D. w dniu 3 sierpnia 2016 roku wypożyczył pojazd zastępczy – V. (...). Pojazd był niezbędny celem wykonywania obowiązków zawodowych. Z pojazdu korzystał do dnia 10 sierpnia 2016 roku. Pojazd został wynajęty poszkodowanemu za kwotę 221,40 zł brutto za dobę (okoliczność bezsporna, a nadto protokół zdawczo odbiorczy pojazdu k. 30, umowa najmu pojazdu k. 23 - 24).

Umową cesji zawartą w dniu 3 sierpnia 2016 roku D. D. przeniósł na powoda wierzytelność wobec pozwanego w zakresie kosztów najmu od powoda pojazdu zastępczego (umowa cesji k. 27).

W dniu 30 sierpnia 2016 roku powód wystawił na D. D. fakturę VAT nr (...) za najem pojazdu zastępczego na kwotę 1.771,20 zł brutto (faktura k. 32).

Rzeczywisty czas pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu wyniósł 8 dni kalendarzowych (okoliczność bezsporna).

Uzasadniony czas procesu naprawczego pojazdu V. (...) uszkodzonego w dniu 29 czerwca 2016 roku, wynosi 4 dni kalendarzowe. Średnia wartość stawki dziennej za wynajęcie samochodu klasy C, porównywalnego do uszkodzonego V. (...), w 2016 roku oscylowała na kwotę 154 zł brutto (opinia biegłego k. 117 - 124, uzupełniająca opinia biegłego – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 24 września 2018 roku czas elektroniczny 00:01:36 – 00:08:13 k. 152 -153).

Decyzją z dnia 4 października 2016 roku pozwany przyznał na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 123,00 zł za najmu pojazdu przy dobowej stawce w wysokości 123,00 zł brutto, przyjmując za zasadny jeden dzień korzystania z pojazdu zastępczego oraz kwotę 913,87 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (kopia decyzji k. 86).

Pismem z dnia 13 października 2016 roku powód wezwał pozwane Towarzystwo do zapłaty kwoty 1.648,20 zł brutto tytułem nieuregulowanej pozostałej części odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego (kopia wezwania do zapłaty k. 87).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej, z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego, który wypowiedział się na okoliczność koniecznego i technologicznie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe marki V. (...), na skutek kolizji z dnia 29 czerwca 2016 roku, oraz na okoliczność wysokości stawek najmu pojazdów klasy C obowiązujących na rynku. W ocenie Sądu opinia biegłego, tak podstawowa jak i uzupełniająca w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, spójna, zaś wnioski z niej płynące logiczne. Nadto zasygnalizować należy, iż ostatecznie żadna ze stron nie wniosła o jej uzupełnienie. Biegły w swej wyczerpującej opinii, wskazała, iż technologiczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu, bez konieczności oczekiwania na zatwierdzenie kalkulacji naprawy przez ubezpieczyciela, wyniósłby 4 dni kalendarzowych, z czego jeden dzień wyliczono na przyjęcie pojazdu, jeden dzień na naprawę pojazdu, jeden dzień na odbiór pojazdu, oraz jeden dzień na czynności pomocnicze. Biegły wyjaśnił zarazem jakie czynności są wykonywane w ramach czasu pomocniczego oraz wskazał, iż w realiach warsztatowych nie ma możliwości zrezygnowania z tych czynności, bowiem są immanentnie związane z naprawą pojazdu, oczekiwaniem na części zamienne, zleceniem naprawy itp. Biegły w swojej opinii zastrzegł również, iż

Wydłużony w realiach niniejszej sprawy faktyczny czas naprawy pojazdu był związany z oczekiwaniem serwisu na zatwierdzenie przez ubezpieczyciela kosztorysu naprawy.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie była kwestia odpowiedzialności pozwanego za następstwa zdarzenia z dnia 29 czerwca 2016 r. Podkreślenia wymaga, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego zarówno odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu jak również w uznanym przez siebie zakresie odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego. Z tego względu bezprzedmiotowe stają się dalsze rozważania odnośnie tej kwestii. Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 kc w zw. z art. 822 kc w zw. z art. 436 § 2 kc w zw. z art. 415 kc i art. 363 kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2018.473 ze zm.).

Stosownie do treści art. 805 § 1 k.c. ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

W tym miejscu należy wskazać, iż powód był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się uzupełniającego odszkodowania z tytułu naprawienia szkody w postaci kosztów poniesionych w związku z najmem pojazdu zastępczego. Strona pozwana kwestionowała zarówno czasookres wynajmu pojazdu zastępczego jak i wysokość stawki dobowej za jaką pojazd był wynajmowany.

Nie ulega wątpliwości, że powodowi przysługuje odszkodowanie za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Stosownie do treści art. 361 § 2 k.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Do ustalenia szkody w ubezpieczeniu OC stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego. Odszkodowanie ubezpieczeniowe różni się jednak od zwykłego odszkodowania określonego w art. 361 k.c. co do charakteru, przesłanek i wymiaru świadczenia. Odszkodowanie ubezpieczeniowe należy się z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, a nie sprawczej. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczająca jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody może bowiem nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy, podczas gdy odszkodowanie ubezpieczeniowe z tytułu OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Obie formy są równoważne w tym sensie, iż zmierzają do odwrócenia w dobrach i interesach poszkodowanego skutków zdarzenia wyrządzającego mu szkodę i przywrócenia - w znaczeniu prawnym - stanu, jaki by istniał, gdyby owo zdarzenie nie nastąpiło. Wykorzystując instrumenty prawne nie da się odwrócić faktycznego przebiegu zdarzeń, można co najwyżej wyeliminować niektóre ich skutki. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 listopada 2011 r. (sygnatura akt sprawy III CZP 5/11) przyjęto, że objęcie odpowiedzialnością ubezpieczyciela celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Ocena wysokości wydatków musi być dokonana przez pryzmat konieczności zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. O tym, czy wspomniane koszty i ich wysokość były „ekonomicznie uzasadnione” decyduje kilka czynników, w tym także obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem, obowiązek nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody. Przy czym Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie kazuistycznych wytycznych, podlegają one indywidualnej ocenie. Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 8 września 2004 r., (sygn. akt sprawy IV CK 672/03), zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia

pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda jeszcze nie została naprawiona.

Pozwany jak już wskazano kwestionował czas trwania naprawy pojazdu. Ustalając uzasadniony czas najmu pojazdu Sąd uznał za zasadne przyjęcie, iż wyraża się on okresem 8 dni, co odpowiada rzeczywistemu okresowi kiedy poszkodowany pozbawiony był możliwości korzystania z własnego pojazdu. Poszkodowany oddał pojazd do naprawy w dniu 3 sierpnia 2016 roku, naprawa została dokonana w dniu 10 sierpnia 2018 roku i tego też dnia poszkodowany odebrał pojazd z serwisu. Okres czasu od momentu oddania pojazdu do serwisu naprawczego do dnia przystąpienia do naprawy, a zatem okres o który przedłużała się naprawa był związany z oczekiwaniem serwisu na zatwierdzenie przez ubezpieczyciela kalkulacji naprawy, co nastąpiło dopiero w dniu 10 sierpnia 2016 roku. Jak wynika z opinii biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej niezbędny technologicznie czas czynności naprawczych pojazdu po zdarzeniu z dnia 29 czerwca 2016 roku mógł wynieść 4 dni, zaś istniejące w rzeczonyj sprawie przedłużenie czasu naprawy było związane z oczekiwaniem serwisu naprawczego na kosztorys naprawy zatwierdzony przez ubezpieczyciela. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż tak długi okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu, jest okolicznością do której przyczyniła się niewątpliwie strona pozwana, która przeprowadziła oględziny uszkodzonego pojazdu już w dniu 14 lipca 2016 roku, a zatem niemalże miesiąc przed sporządzeniem i zatwierdzeniem kalkulacji naprawy, co nastąpiło, jak już wskazano powyżej, w dniu 10 sierpnia 2016 roku. Bezczyność strony pozwanej w tym okresie jest elementem jej zawinienia i w żaden sposób nie może rodzić negatywnych skutków dla strony powodowej.

Odnosząc się z kolei do wysokości stawki najmu, za którą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, Sąd uznał, iż zasadne są zarzuty strony pozwanej jakoby stawka dobowa za jaką poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy była zawyżona i odbiegająca od średnich stawek rynkowych. Jednocześnie Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela ugruntowane stanowisko orzecznictwa wyrażone między innymi w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku, (sygn. akt III CZP 32/03), że poszkodowany w ramach naprawienia szkody nie ma obowiązku korzystania z usług najtańszych, a jedynie istotne jest, aby zastosowane ceny nie odbiegały od cen występujących na lokalnym rynku. Z przedłożonej do akt sprawy opinii biegłego, który dokonał wnikliwej analizy lokalnego rynku wynika, iż średnia stawka dobowa za wynajem pojazdu klasy C, bo takiej też klasy był uszkodzony pojazd, oscyluje na kwotę 154,00 zł brutto.

Reasumując, sąd przyjął iż powodowi należne odszkodowanie wynosi 1.232,00 zł (8 dni x 154,00 zł). Uwzględniając dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 123,00 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1.109,00 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako nieudowodnione.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Decyzją z dnia 4 października 2016 roku pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie. Wobec czego zgodnie z żądaniem pozwu ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty, bowiem już na dzień wydania decyzji to jest na dzień 4 października 2016 roku, strona pozwana miała możliwość ustalenia wysokości odszkodowania w prawidłowej wysokości.

Sąd orzekł o kosztach procesu jak w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 zd 1 k.p.c., rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 67% dochodzonego roszczenia.

Łącznie koszty procesu wyrażają się kwotą 2.383,29 zł. Poniesione przez powoda koszty to kwota 1.000,00 zł, w tym: 83,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany poniósł koszty w kwocie 1.383,29 zł, w tym 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia

22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty wykorzystanej zaliczki na poczet biegłego w wysokości 466,29 zł.

Uwzględniając procent, w jakim powód wygrał sprawę, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 213,51 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie 3 wyroku, Sąd, na podstawie art. 84 ust 2 w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025), nakazał zwrócić: na rzecz pozwanego ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi łączną kwotę 533,71 tytułem niewykorzystanych zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.